Geacht presidium,

In mijn huidige functie als projectleider in de ICT, kom ik helaas weinig vrouwen tegen. Maar in mijn privé-leven heb ik verschillende hoogopgeleide vrouwen ontmoet, die maar geen geschikte partner kunnen vinden, en die soms worstelen met zingeving.

In mijn onderzoek “De Zin van Single”, heb ik psychosociale en biografische aspecten onderzocht van single zijn, toegespitst op hoogopgeleide, kinderloze carrièrevrouwen van rond de veertig.

In een kwalitatief onderzoek, heb ik een aantal langdurig single vrouwen uit mijn doelgroep geïnterviewd. De vraagstelling luidde: “In hoeverre wordt de moeizame partnerkeuze van deze vrouwen beïnvloed door hun biografie?” Ik was daarbij onder meer geïnteresseerd in de invloed van de relatie met de vader en de moeder. De resultaten van de interviews, heb ik vergeleken met literatuur over de ouder-dochterrelatie en het imago van de single vrouw.

Onze patriarchale maatschappij, die vrouwen onderwaardeert, produceert vaak afwezige, niet-toegewijde vaders, en ontevreden, ‘altijd-aanwezige’ moeders. Dit geldt ook voor de ouders van de vrouwen uit mijn onderzoek. Wat opvalt, is dat deze vrouwen de traditionele vrouwelijke rol van hun moeder afwijzen, en zich identificeren met de mannelijke wereld van hun vader.

Mijn bevinding is, dat een traditionele rolverdeling tussen de ouders, bij dochters vooral leidt tot een levensstijl van prestatie, controle en ambitie. Deze wordt aangevuld, met een patroon van aanpassen en op de achtergrond blijven vanuit onzekerheid, of juist een patroon van aanvallen en imponeren vanuit zélfvertrouwen. Dit secundaire patroon hangt samen met de houding en interesses van de vader, en van de aanleg van de dochter zelf.

Een andere bevinding is, dat de vrouwen uit mijn onderzoek, vanuit een mannelijke houding lijken te kiezen voor een positie van: ‘meer vróuw, dan echtgenote of partner’. In deze positie ligt de nadruk op het eigen individu en de eigen ontwikkeling, op autonomie, en op een producerende, presterende rol. Eerbiedwaardigheid gaat daarbij boven begerenswaardigheid, en het hebben van een partner is ondergeschikt aan de onafhankelijkheid van de vrouw. De vrouwen in mijn onderzoek zijn ook liever alléén, dan in een slechte relatie. Deze zogenoemde ‘single professional women’, zijn voor mannen helaas minder begeerlijk als échtgenote. Mannen kiezen namelijk, nog steeds, liever voor lageropgeleide en jongere vrouwen. Die stellen vaak minder eisen. Maar hoogopgeleide single vrouwen zullen, volgens mij, niet gauw compromissen sluiten in hun partnerkeuze.

Mijn conclusie is daarom, dat zij aandacht zullen moeten besteden aan het vergroten van hun begeerlijkheid in vróuwelijke zin, om een geschikte partner te kunnen vinden. Dit kan bijvoorbeeld, door mannen meer te behágen, via uiterlijk en gedrag, in plaats van hen te imponeren met prestaties en succes. Dit is niet seksistisch bedoeld! Dit betekent namelijk vooral, dat zij hun vróuwelijke kanten meer zullen moeten gaan ontwikkelen, in plaats van deze af te wijzen en te kiezen voor mannelijke waarden. En een sterke vrouwelijke identiteit zal hen niet alleen aantrekkelijk maken voor acceptabele en gelijkwaardige mannen op de relatiemarkt, maar is volgens mij ook zeer welkom, als gezond tegenwicht in onze mannelijke maatschappij.

Bedankt voor uw aandacht.